

Hoofdstukken

Robin, de ideale dyslecticus?

Lees het verhaal niet hardop voor, vertel het alsof je het meisje zelf hebt gekend.

Robin heeft als gewoonte om elke zaterdagochtend nadat ze natuurlijk lekker heeft uitgeslapen en uitgebreid heeft ontbeten, te kijken wat ze de komende week voor proefwerken heeft. Het is niet zo dat ze hier altijd veel zin in heeft, maar als ze het niet doet weet ze dat ze paniekerig kan worden. Dat vindt ze nog vervelender. Ze kijkt dan naar de SO's die ze die week heeft. Zij weet van zichzelf dat ze er niet in één keer in slaagt om woorden en grammatica van de talen goed te leren. Wiskunde is niet zo snel een probleem, maar ook geschiedenis en biologie kosten haar vaak veel moeite. Ze weet dat ze bepaalde zaken minder snel kan leren. Inmiddels heeft ze dat geaccepteerd.

Vroeger was ze boos dat zij er zoveel moeite voor moest doen en dat andere leerlingen met even overlezen vaak nog een beter cijfer haalden dan zij. Maar met booszijn schiet je ook niks op, bovendien is het niet goed voor je humeur. Dus met booszijn is ze maar opgehouden. Nou ja...een enkele keer lukt dat niet. Dan is ze onuitstaanbaar, vooral thuis; iedereen is dan vervelend en dat laat ze merken ook!

Dat ze zoveel moeite heeft met leren komt niet doordat ze dommer is dan andere havo-leerlingen. Door haar dyslexie en zwak geheugen heeft ze wat meer problemen met leren.

Dus elke zaterdagochtend pakt ze haar agenda en maakt op een groot vel een planning van wat ze moet doen die week en wat ze vooruit moet leren.

In de brugklas haalde ze voor geschiedenis heel vaak een onvoldoende. Toen is haar vader haar gaan helpen. Ze weet nog dat hij elke keer riep: 'je moet niet alleen je huiswerk doen, je moet er actiever mee bezig zijn', 'je moet jezelf voortdurend vragen stellen voordat je met een taak begint, en ook terwijl je bezig bent en als je het af hebt en dan ook nog eens als je een toets hebt teruggekregen!' Je moet dan namelijk nagaan of de manier waarop je je huiswerk hebt aangepakt goed is geweest of dat je het anders moet doen. Kortom, veel gezeur dus, jullie kennen het vast wel. Heel veel ouders doen zo. Robin werd er helemaal kriegel van, alleen al bij het horen van het woord moeten luisterde ze niet meer verder. Maar toen leek het alsof ze zou blijven zitten. Tja, dat was ook niet de bedoeling – misschien moest ze toch maar eens haar vaders advies opvolgen. Hij was immers ook dyslectisch en had het vwo gehaald (wel met één keer zittenblijven, maar dat vergeet hij er elke keer bij te vertellen).

Voor Frans stond ze toen een 4, voor Engels een 5 en voor geschiedenis ook een 5. Ze wilde de aanpak van haar vader niet bij alle vakken tegelijk uitproberen. 'Als ik dat doe, word ik helemaal gek.' Dus keuzes maken. Frans was wel het slechtst, maar de kans op succes was misschien bij geschiedenis het grootst. Het waren alle twee supersaai vakken, dus dat maakte niet veel uit. Ze besloot te beginnen met geschiedenis.

Wat moet ik weten?

De eerste vraag die ze zichzelf leerde stellen was: 'wat moet ik weten voor deze geschiedenistoets?'

Om hier een antwoord op te krijgen pakte ze haar oude geschiedenistoetsen en ging kijken wat voor soort vragen de leraar meestal stelde.

Meestal waren het 10 vragen: 4 vragen gingen om feiten, die meestal in de samenvatting stonden. Daarnaast waren er 6 inzichtvragen. Je moest bijvoorbeeld aan de hand van een toespraak van een oud-politicus zeggen bij welke stroming die hoorde en dan argumenten geven daarvoor. Vaak moest je ook dingen met elkaar vergelijken.

Hoe studeer ik en is deze aanpak afgestemd op hoe ik getoetst ga worden?

Robin las altijd de tekst door en leerde daarna de samenvatting uit haar hoofd. Ze deed dit alinea voor alinea. Ze keek dan nog extra naar de vetgedrukte woorden, want die waren belangrijk – dat zeiden ze tenminste. Ze vond het moeilijk om namen te onthouden; vaak haalde ze de namen door elkaar. Deze aanpak leidde bijna altijd tot een onvoldoende.

Wil ik iets aan mijn aanpak veranderen? Zo ja, wat zijn de gevolgen als ik daarvoor kies?

Het was duidelijk dat deze aanpak niet het gewenste resultaat gaf. Ze wilde wel een andere aanpak gaan uitproberen, maar begreep dat dat meer tijd zou kosten.

Wilde ze dat echt? Het hield in dat ze niet op de laatste avond een geschiedenisproefwerk zou kunnen leren, ze moest al een keer vooruit geleerd hebben. Dat betekende dat ze er ook in het weekend al iets aan moest doen. Wilde ze dat wel?

Als ze het níet zou doen was de kans groot dat ze zou blijven zitten, en dat wilde ze echt helemáál niet. Dan liever maar in het weekend studeren. Ze stelde één voorwaarde. Ze wilde per se op vrijdagavond toneel blijven spelen. Deze hobby was te belangrijk voor haar, ze wilde dat absoluut niet laten schieten. Ze wilde misschien later naar de toneelacademie. Voor Robin was dat duidelijk. Ze wilde dus wel wat van haar weekendtijd opgeven. Haar moeder beloofde haar een kledingbonus van € 50,- als ze zou overgaan. Ze begreep dat haar moeder haar op deze manier dacht te motiveren. Ze zei maar niet dat ze haar keuze ook zonder die € 50,- gemaakt zou hebben, want die € 50,- was toch mooi meegenomen! En als haar moeder zou denken dat dit echt zou werken bij haar, dan zou ze het in de toekomst misschien wel eens herhalen, dat was ook geen gek idee. Die ouders toch, wat konden ze toch naïef zijn!

